

daarlig Økonomi, at de danske Statsbaner løser det Spørgsmaal fortrinsvis ved Leje hos fremmede Landes Jernbanevæsen.

Jeg vil tilføje nogle Ord om et Forhold, der just ikke direkte vedrører denne Sag, men som ligger mig paa Sinde. Jeg vil spørge den højtærede Trafikminister, om man dog ikke kan faa paabudt de Herrer Kreatureksportører at fodre Kvæget under Transporten. Det er rent og skært Dyrplageri, der nu finder Sted. Det er saadan nede paa Næstved Station, at der i den senere Tid ofte har staaet 30—40—50 belæssede Kreaturvogne Natten over, og under den store Trafikstandsning i Gedser er de blevet staaende der i flere Dage. Man kan da høre, at disse Kreaturer brøler i vilden Sky Time efter Time ved Nattetid, saa det allerede af den Grund er vanskeligt for Kvarterets Beboere at falde i Søvn; og for Mennesker, som har en Smule Hjerte i Livet og Medfølelse med Dyrene, er det aldeles umuligt, naar de maa ligge og høre paa denne uhyggelige Brølen og tænke paa dette Dyrplageri. Jeg henstiller til den højtærede Trafikminister at notere dette Spørgsmaal. Noget lignende gælder vistnok for øvrigt for Københavns Kvægmarked, hvor alt det Spektakel og de uhyggelige Lyde, der høres derude en Onsdag Aften, ogsaa tyder paa, at man sulter Kreaturerne. Jeg siger, at de Herrer Producenter af Kreaturer og de Herrer Eksportører faar saa god en Betaling for deres Arbejde, at de godt kunde give de stakkels Dyr det nødvendige at æde, saa de i hvert Fald ikke skal pines ved den Behandling, de faar. Jeg tror, det er rigtigt at nævne det her. I min By har Befolkningen i flere Uger været oprørt over, at man sulter disse Dyr; og Vand faar de vel heller ikke noget af.

Til den højtærede Justitsminister vil jeg rette en lille Henvendelse angaaende Dispensationerne fra vor Udførselslovgivning. Saa vidt mig bekendt følger man i Justitsministeriet den Regel, at kun saadanne Folk, der før Krigen er optraadt som Eksportører af en bestemt Vare, faar Dispensation til at udføre under Krigen. Dette gaar i Virkeligheden ud over Næringslivet i Provinserne. Jeg synes, at man maa se saaledes paa Forholdene, at hvis der af en bestemt Vare er mere i Landet, end vi selv har Brug for, og man ude i Provinserne tilfældigvis er Indehaver af denne Vare, saa skal det ikke være nødvendigt, at vedkommende skal sælge sin Beholdning til et københavnsk Firma, for at dette, der tidligere er optraadt som Eksportør, kan faa Lov til at udføre. Det føler vi os brøstholdne ved i

de smaa Købstæder, og jeg vil henstille, at man altid lod sig lede af det Hensyn, hvis der af den paagældende Vare er noget tilovers til Udførsel, da at lade dem, der har det, sælge det. Vi har saa høje Skatter i de smaa Provinskøbstæder, at vi ikke har noget imod, at de Folk, der ligger inde med Ting, der kan sælges, og som man mener skal sælges, fik Adgang til at sælge dem til Eksport hjemme.

Jeg udtalte i sidste Samling overfor den højtærede Kultusminister en Beklagelse af, at han havde bifaldet, at Præstegaardsjorden i Fensmark var blevet solgt uden Udstykning. Nu er der sket en lignende beklagelig Affære i Sydsjælland, som giver mig Anledning til at spørge den højtærede Finansminister, hvorfor man har bortsolgt Borgmesterjorden i Stege til en enkelt Mand uden at foranledige den udstykket. Jeg kender ikke de Grunde, der har bestemt den højtærede Minister i saa Henseende, med jeg ved om denne Sag, at der har været Folk hos mig, som har ønsket, at jeg skulde fremdrage den, fordi den har vakt Utilfredshed dernede. Jeg tror, det vilde være af Betydning, om den højtærede Finansminister gjorde Rede for, hvorfor Finansministeriet ikke har krævet, at Jorden skulde udstykkes.

Til sidst vil jeg rette en Henvendelse til den højtærede Forsvarsminister. Det vil være Tingets Medlemmer bekendt, at visse Officerer med Oberstløjtnant P. M. Knudsen i Spidsen har gjort Skridt til Sagsanlæg mod Forsvarsministeren for at faa udbetalt 50 pCt. i Løntillæg. Den højtærede Forsvarsminister vil ikke give de Herrer mere end 25 pCt. I 1909, da jeg ogsaa var Medlem af dette høje Ting, blev der her vedtaget en Lov desangaaende, og i denne Lov findes der en § 11, der lyder saaledes: „Enkelthederne med Hensyn til Beregning og Udbetaling af det i denne Lov omhandlede Tillæg m. v. ordnes af Ministeren. Denne bemyndiges til at afgøre alle i Anledning af Lovens Anvendelse opstaaende Spørgsmaal, og Fortolkningen af Loven skal saaledes ikke kunne gøres til Genstand for Rettergang, medmindre Sagen af Ministeren henvises dertil.“ Det forekommer mig, at paa en Tid, hvor man fra Officerernes og deres nærmeste Venners Side søger at anklage navnlig den Retning, jeg tilhører i dansk Politik, for, at vi ikke viser den fornødne Interesse for Opretholdelsen af Disciplinen i Hæren, skulde man være lidt varsom med at fare frem paa den Maade, det her sker, at man trods Lovens klare Ord, der siger, at det er Ministeren, der afgør Sagen, forsøger